

Mythologia, Venise, 1567 - X [19] : De Pluto

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[19\] : De Pluto](#) est une version augmentée de ce document

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre II

[Mythologia, Venise, 1567 - II, 10 : De Pluto](#) a pour résumé ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre X

[Mythologie, Paris, 1627 - X \[19\] : De Plute](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre X

[Mythologie, Lyon, 1612 - X \[19\] : De Plute](#) est une transformation de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Venise, 1567 - X [19] : De Pluto, 1567

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 02/12/2025 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/968>

Présentation du document

PublicationVenise, Comin da Trino, 1567

ExemplaireMunich (Allemagne), Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ) ,

Res/4 Ant. 50

Formatin-4

Langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination 292r°-292v°

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses [Plute](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 30/04/2018 Dernière modification le 25/11/2024

De Neptuno Physicè.

NEPTVNVS Iouis frater elemētum aquæ creditus est. At aliquando tamē vis diuina per aquam diffusa, quæ totam molem à corruptione præseruat; quam animam mundi nonnulli vocarunt. Sic enim non modo mutuum elementorum inter se mutationem, & ex his generationem animalium significabant, sed etiam omnia diuina prouidentia gubernari, & Deū ipsum esse rerum omnium semper & vbique artificē. Hæc vis diuina in æthere Iupiter, in aqua Neptunus, in aere Iuno dicitur. Huius Dei educatio facillimū esse ad motus aquarum elementum indicat, ac maris perturbationem; quod etiam testatur id victimarum genus. At nunc Ethicè.

Enimvero cum omnia fiant diuina prouidentia, nos admonuerunt antiqui per preces Thesei, quibus mortem Hippolyti à Neptuno impetrauit, nihil proprium à Diis esse optandum, sed quæ conferant tantum: cum multi sibi calamitosa sæpius postulauerint. Cum pulsus sit de cælo & Laomedonti seruire coactus sit, fortunæ inconstantiam proponebant ante oculos; cū nullus sit tam sublimis ac felix status viri improbi, qui non possit facile labefactari. Postea multas calamitates Neptunus Laomedonti immisit ob neglectam religionem, quare significatur Dei cultum sine maximis calamitatibus non posse prætermitti. Quis enim omnium bonorum autorem Deum, omniumque parentem neglexerit, ac non merito in omnes calamitates prolabetur? qui vero probè sanctèque vixerit, & Deum piè coluerit, hic vnus placatum Deum in omne tempus habere poterit. Hæc fuerunt legitimæ harum fabularum sententiæ.

De Plutone.

PLVTO patre Saturno Iouis, Neptuniq; & Iunonis frater & ipse natus est, post cælum nimirum ab ipso mundi opifice Deo vnā cum cæteris elementis creatus. Hic terra esse creditur, & omnium diuitiarum Deus, cuius pax alumna, quod omnium diuitiarum vbertas è terra proueniat, quam pax alit. Hic idcirco mortuorum est Deus, quod omnia quæ moriuntur in sua principia soluantur, atque in terrā manifestius. Sic ostendebantur in ea solui vnumquodque corpus, quibus à natura compositum fuit. Quod autem Pluto terra sit, declarat Proserpinæ fabula; quam rapuit illa de causa Pluto sub terrā, quia radices primū plantarū inferius, deinde superius excresecunt: si modo apud Plutonem, modo apud Iouem est Proserpina. At Ethicè.

Per hæc ipsa figmenta rursus ad vitæ tranquillitatem nos hortabantur; quod brevis sit diuitiarum fruitio, cum diuturnis laboribus comparentur. Tum demonstrabant illi opus esse nullam turpitudinem, nullumque dedecus vereri, qui diues esse cupiat, quod idem est atque esse sceleratum. Nam quæ equi Plutonem vehébant? Alastor perniciosus, Orpheus obscurus, Nyctæus nocturnus, Aethon ardens; quod crudelitas, & omnis equitatis obliuio, & recti insectia diuitiarum desiderium consequuntur, à quibus vehitur.

De Pluto.

CVM vero animus hominum neque possit quiescere, neque vtiliter id fecerit

Mythologiæ

fecerit, si possit; per Pluti inventionem homines ad agriculturæ studium adhortabantur, cum dicerent Plutum esse Ceteris filium, divitias terræ scilicet; cum opes iustissimæ e terra nascerentur. cæcus fuisse hôtebatur, cum divitias hominibus nullo delectu impertiret, quia occulta sunt Dei consilia, quæ nemo prorsus humano ingenio potest vel debet investigare, sed sua fortuna esse contentus. At vero ne quid temerè fieri & sine diuina providentia putaretur, maluerunt Deum vel cæcum introducere, quàm aliquod facinus Deo omnino teste carere.

De fluminibus inferorum.

ENIMVERO ut pateret non in vita solum plurimum conferre integritatem & innocentiam ad beatè tranquillèque vivendum, sed etiam morientibus gratissimum esse viaticum vitæ præclarè transactæ recordationē, terrores & pericula mortuis complura esse tradiderunt, & monstra apud inferos parata, quibus mortui pro magnitudine scelerum torquendi traderentur. Deferebant sceleratos Acherontis fluvii strepitu; quia conscientia, rerumque turpiter aut crudeliter gestarum memoria sub mortem animi magnopere infestat. Sic igitur significare voluerunt ita vitam nostram oportere componere, ut recordatio præteriti temporis quàm maximè in morte animos nostros ob innocentiam & integritatem consoletur, & nos intrepidus ad vel severissimorum iudicum præsentiam perducatur. At qui fuerit sceleratus & improbus, ille querulus lamentationibus & curis plenus flumina quæ sunt apud inferos traiecit, quæ suis locis fuerunt commemorata. Sunt enim curæ sub mortis tempus animum infestantes sub harum fabularū figmentis expressæ ad deterrendum à flagitiis. At ubi mortui ad illa flumina pervenerint, si qua anima illegitime descenderit, neque iusta consecuta sit, ibi errare diu permittitur antequàm traiciatur: quæcūque verò capta fuerit commissorum peccatorum penitentia, omnemque spem in clemētia Dei collocarit, hæc à Charonte traiecitur. Quibus rebus significare voluerunt nos viros bonos pro viribus esse oportere, cum probitatis comes sit ubique lætitia & fidentia, quòd ubi vires mortalium attingere non possunt, diuina clementia nihilominus nobis non deerit.

De Cerbero Physicè.

VBI ad inferos animæ descenderint, excipiuntur ab horrendo Cerbero cum lætitia, qui postea volentes exire deterret. hoc nihil aliud quàm natura est rerum; quæ gaudet ortu singulorum, cum graviter ferat interitū. Per hæc immortalitatem animarum antiqui ostendebant; nam animas semper fuisse putarunt Pythagorici, quæ de cælo in hæc corpora, tanquam ad inferos deducerentur: quibus blandiebatur aduentantibus natura, ac contra adituras superos reclamabat. at verò Ethicè.

Cerberus est avaritia & cupiditas divitiarum, quæ aduenientibus opibus blanditur, sumptibus vero vel necessariis tristatur. capita cōplura sunt Cerberi, cum multa scelera ex vno avaritiæ fonte nascantur: neque vllus esse potest avarus vno tempore & vir bonus, cum inter avaritiam & probitatem magna semper sit contentio.

De